

a l'amic Julià Lladó i Gràcia. in memoriam

JOSEP LLADÓ I PASCUAL

L

a recent defunció de l'amic Julià Lladó i Gràcia

em retorna a la memòria les bones estones passades en la seva companyia i, d'una manera molt especial, aquelles Trobades dels Lladó, tan grates. No és que les hagués oblidades, no. Sempre les he mantingut en el record, però és ara, amb l'absència de l'amic, quan contemplant la col·lecció de plats elaborats amb motiu de les mateixes, se'm fa més present i viva la història d'aquella aventura i l'important paper que en Julià va desplegar-hi.

Vicenç Esteve i Julià Lladó rebent el guardó de Soci d'Honor.
Foto: Toni García

Jo diria que fou mercès a ell que les trobades assoliren una llarga continuïtat (1984-2009), i en dir això, no vull pas menystenir la tasca dels altres membres de la comissió organitzadora, tots ells bons companys, infatigables i fidels executors de la tasca a què es comprometien. El tarannà pragmàtic d'en Josep Lladó i Graupera, que ens feia sortir airosos de qualsevol envitricoll que es presentés; el caràcter alegre i faceciós del seu germà Salvador, que igual que el malaguanyat Manuel Lladó Llopis, sempre sabien posar una nota d'humor a les reunions; en Francesc Lladó Tubau, també traspasat des de no fa gaire, sempre a punt pel que calgués..., i en Julià. En Julià era l'home de seny, el que ens retornava al punt perdut quan divagàvem, el que sabia posar els punts sobre les is. Sabia escoltar —qualitat poc fre-

qüent entre els humans— i parlava poc, el just i prou, i sempre amb un to moderat, respectuós i amable. Potser per això era posseïdor d'un do que jo no he tingut mai: el saber contactar amb la gent, de guanyar-se la confiança de l'interlocutor a la primera.

Recordo que quan planejàvem la primera Trobada dels Lladó a Lladó, ell i Josep Lladó i Graupera foren els encarregats de contactar amb l'alcalde del poble. Se'l ficaren a la butxaca des del primer moment i, com qui diu, el convertiren en un més de la colla. El mateix podríem dir de quan establírem contacte amb els Lladó de Campos (Mallorca). Com que es fiava de les converses telefòniques, decidí personar-s'hi, tot i no conèixer ningú d'aquella població. "És la manera que les coses surtin rodones", va dir-me. I hi sortiren. Al cap de poc, ja havia establert bones relacions amb els mallorquins i se sabia fil

per randa la història del poble... I tot plegat sense fer soroll, silenciosament.

Aquesta seva manera de ser el portà, també, quan es fundà el nostre Centre d'Estudis Argentonins Jaume Clavell, a servir d'enllaç entre aquest i la Coordinadora que vetlla per tots els Centres d'Estudi dels Països Catalans. Acudia puntual a totes les convocatòries, per molt properes o allunyades que fossin, ja fos tot sol, acompanyat de la seva esposa, Esperança, o amb en Francesc Lladó i la Pilar. Aquesta constància i les seves ponderades intervencions quan el debat de la reunió ho requeria, cridaren aviat l'atenció de la Junta que, així que les circumstàncies ho permeteren, el nomenà vocal de la mateixa, càrrec que ha ostentat fins a la seva mort.

El trobarem a faltar, però el seu exemple és i serà la guia per portar endavant la nostra tasca.